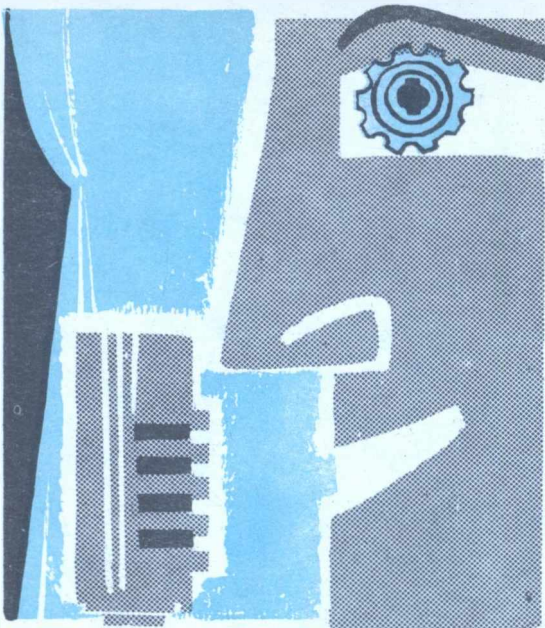

— Dragii mei, proiectul care ne frământă de atîta timp a suferit o modificare esențială. Sîmbătă, la Brașov, nu mai plecăm cu motocicletele, ci cu trenul...

urzica

ANUL XIV • Nr. 5 • 15 MARTIE 1962 • 16 PAGINI • 150 LEI

MATERIAL PENTRU BRIGĂZILE
ARTISTICE DE AGITAȚIE

NOI N-AM REDUS PROCENTUL DE REBUT!

Prezentatorul: Pentru că programul brigăzii noastre artistice este un program de... calitate, în strinsă legătură cu producția, dăm aici cuvântul șefului unei brigăzi de calitate, în strinsă legătură cu... programul nostru.

ȘEFUL BRIGĂZII DE CALITATE:

*La noi în fabrică, în secțiile toate,
Un lucru este clar și dovedit:
Formindu-se brigăzi de calitate,
Produsele s-au îmbunătățit.*

*E plină azi gazeta de perete
Și tuturor le face cunoscut
Prin graiul scris al cifrelor concrete
Cum a scăzut procentul de rebut.*

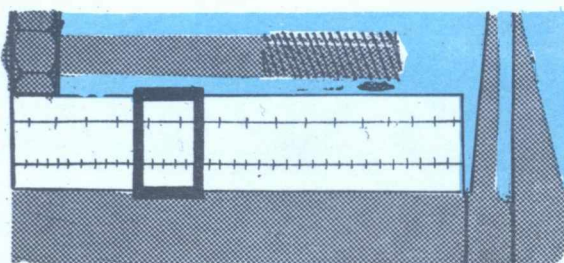
*O listă lungă și încăpătoare
I-arată clar cu nume și pronume
Pe brigadierii și frunțașii care
Rebuturile le-au scăzut anume.*

*Numai brigada mea nu-i pomenită,
Iar al meu nume de pe listă-i șters
Cu toate că-avem norma depășită
Și strașnic toți băieții mei au mers.*

*Ei, bine! Nu e nici o supărare.
Ba chiar brigada mea când a aflat
Că pe numita listă nu apare,
Nici n-o să credeți căl s-a bucurat.*

*Ce vă mirați? Băieții din brigadă
Procentul nici cu-n dram nu l-au scăzut:
.....
Spuneți-mi, ce rebuturi să mai scadă
Când de trei luni... nu dăm nici un rebut?*

S. M. RUSU

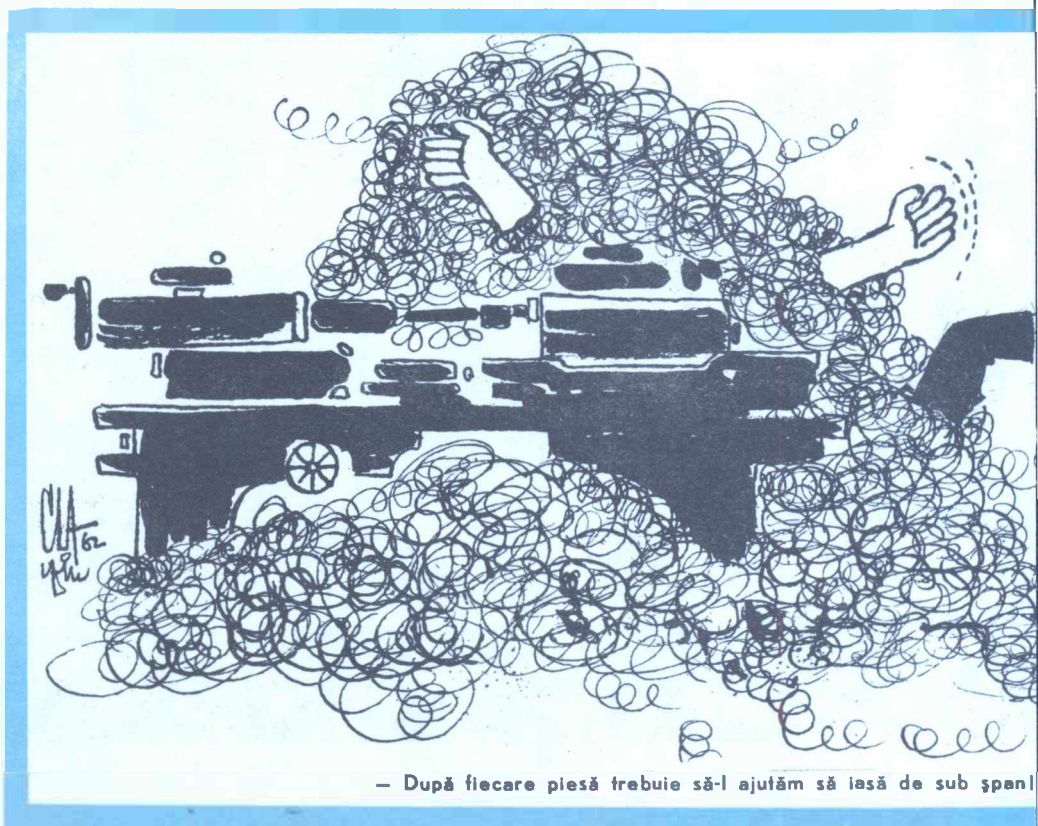

S-A FĂC

A: Va să zică ne-am înțeles!
B: Ne-am înțeles!
A: Eu îți dau 1000 kg broaște pentru uși...
B: Perfect! Și eu îți dau în schimb 1000 lacăte!
A: Ce să fac cu ele?
B: Da' eu ce să fac?
A: Păi era vorba să ne-ajutăm să lichidăm stocurile supra-normative.
B: Sigur că da! Dacă așa-i vorba!
A: Atunci eu îți mai dau 200 kg de belciuge!
B: Bine! Le-am luat! În schimb eu îți dau 200 kg de capace de ebonit.
A: Nu, zău, că astea chiar nu-mi trebuie...
B: Parcă mie-mi trebuie belciugele? Dar dacă vrei să scăpăm de stoc!
A: Bine, fie! Îți mai dau 5000 bucăți de glaspapier...
B: Ce număr?
A: 4 sau 3... Nu știu precis!
B: Nu contează... că de altfel tot nu ne trebuie... Atunci eu îți dau 500 de bucăți de role de cauciuc!
A: La ce sînt bune rolele astea?
B: Nu știu! Că nici noi nu le-am folosit...
A: Bine, bine! Le-am luat ca să nu spuie că-s băiat rău!

B: Îți dau și 1000 metri de tub izolator...
A: Bun?
B: Perfect!
A: Perfect! Atunci nu-mi trebuie...
B: De ce?
A: Pentru că n-avem unde să-l folosim... Sîntem întreprindere alimentară.
B: Începi să-mi faci greutăți?
A: De unde! Le-am luat! Îți dau în schimb 1000 metri de sîrmă de oțel.
B: E de oțel precis?
A: Oțel sută-n sută!
B: Atunci sută la sută că nu-mi trebuie...
A: Nu-ți trebuie, dar îi ieși!
B: Asta-i altă poveste... Ce-mi mai oferi?
A: 2000 bidoane, 800 kg caiele...
B: Astea ce mai sînt?
A: Pentru potcoave la cai...
B: N-avem cai!
A: Aveți mașini!
B: E drept! Avem!
A: Și mașinile n-au cai? N-ai auzit: 25 de cai, 40 de cai...
B: Ai dreptate! Uite cum învață omul! Am luat caielele... Potcoave n-ai?
A: N-am!
B: Nu știi unde pot găsi?

- După fiecare piesă trebuie să-l ajutăm să iasă de sub șpan!

UT!

1: Faci de comandă! Așa! Îți mai dau: 1000 kg balot, 5000 buc. nituri, 300 kg țevă, 800 buc. clești, 2500 buc. ron-dele șaibă...

?: Stai!

1: Am stat!

?: Știi ceva?

1: Nu știu!

?: Dă-mi procesul-verbal al ma-gaziei voastre...

1: Poftim!

?: Ia procesul-verbal al maga-ziei noastre...

1: Mersi!

?: Semnează de primire..!

1: Am semnat!

?: Am semnat și eu! Ce să ne mai tocimim... Facem schimb de magazine și gata!

1: S-a făcut!

?: Unde e magazia voastră?

1: Pe strada Stocului...

?: Dă-mi cheile! Mulțumesc! Pof-tim cheile noastre! A noastră e pe strada Supranormativelor...

1: Așa! Bun! Mline mă duc la cei de la „Casnica” să tratez lichidarea noului stoc...

?: N-aș crede!

1: De ce?

?: Fiindcă abia ieri am făcut schimb eu cu cei de la... Casnica!

ION RUȘ

BUNĂSTAREA: — Acum, că v-ați strins toți laolaltă, are să-mi fie mai ușor să am grijă de fiecare!

Desen de V. CRIVAȘ

Scrisoare de îndrumare

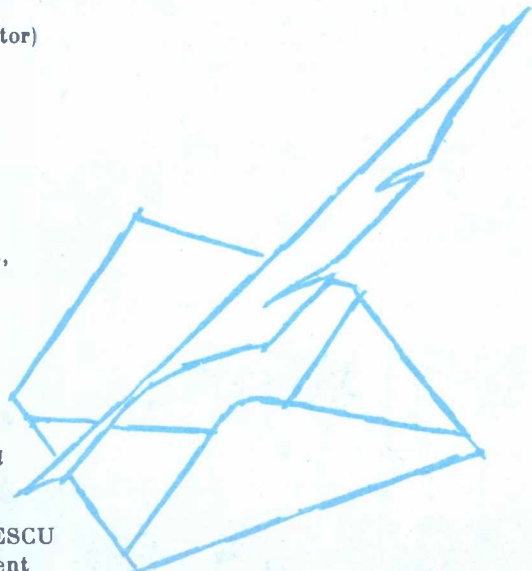
(Criticul pedant către un începător)

Ați construit un univers obtuz
Cu noțiuni oniric condensate,
Cu eu-uri sterpe, reci, non-demonstrate
Ce-abundă simptomatic și confuz.

Dubitativa irealitate
Halucinantă stăruite difuz
În versul dumneavoastră strict abstruz,
Lipsit de sevă și coordonate.

N-ați rezolvat de loc exhaustiv
Problemele, ci-n mod peiorativ
Ați fabricat o lume criptoformă

Deci dacă vreți să fiți un creator
Prin sensuri, prin vocabulă și formă
Să scrieți pe-nțelesul tuturor.

MIRCEA PAVELESCU
spirit transcendent

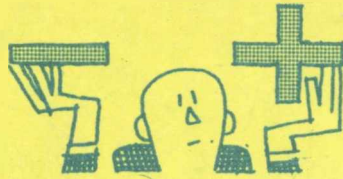
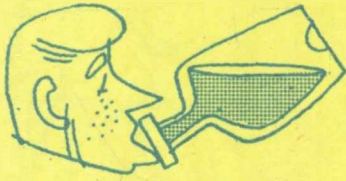

Desen de N. CLAUDIU

Unui bețiv care lucrează la o fabrică de hirtie

Nici hirtia nu ne place
Care dumnealui o face.
De ea toată lumea fuge
Că-i la fel ca dinsul: suge!

Vasile Huțu

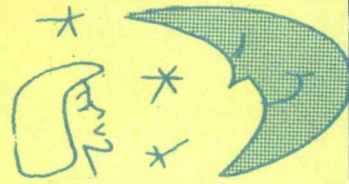
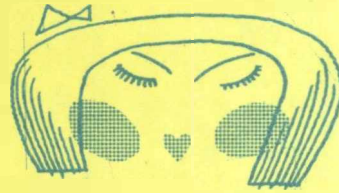

Unuia care nu dă rest
Din tot ce dinsul ne-a expus,
Nu are lipsuri, am dedus...
(Păi cred și eu: el are... plus!)

S. Horoveanu

Unei „cochete“
Are fard că-i prisosește...
Doar obrazul îi lipsește.

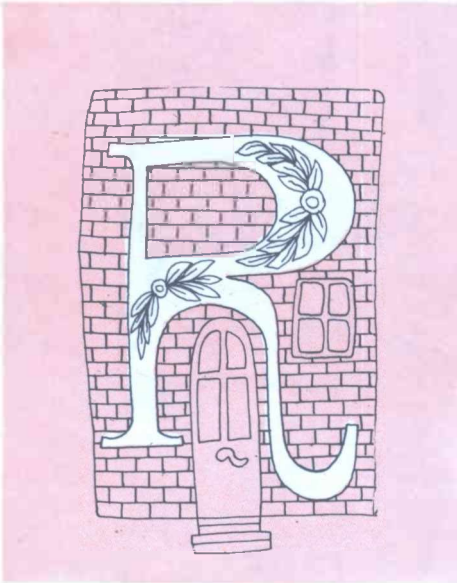
Ion Ruș

EL și EA (contrast)
El o-ntreba: Îți place luna
Cu enigmaticu-i fior?
Ea i-a răspuns: Sigur că-mi place
De-i luna... cadourilor!

N. Dumitru Păcală
Reșța

OMULUS LA... TÎRGU-MUREȘ

Pentru cei care au făcut o incursiune în istorie nu-i greu să-și amintească de anumite episoade inspirate parcă din comicsurile americane. Astfel este răpirea Sabinelor de către romani, sub glorioasa domnie a lui Romulus, rege care, în afară de sustragerea nelegală a acestor tinere fete, nu știu ce alte acte istorice i se mai impută. În materie de răpiri, legenda menționează de asemenea sustragerea de către Paris, a Elenei, aflată în gestiunea lui Menelaus și, în sfârșit, răpirea de către Hades a superbe Proserpina, din lipsă de Lollobrigide...

Inspirat de aceste îndepărtate episoade, contemporanul nostru Bella Pal, fost inginer constructor la T.R.C.L. Tg. Mureș, a recon-

siderat răpirile desuete, actualizându-le sub forma de „Răpirea camerei“.

Dacă o să răpesc o Elenă, s-a gândit proaspătul nostru istoric, n-o să-mi folosească la nimic. Dimpotrivă, aceasta include cheltuieli suplimentare ca: modă, croitorese, coafeze, cizmari, vorba ceea, răpita, răpita, dar fără tocuri cui și fără fuste flaușate n-o poți scoate în lume, că ne facem de ris în fața istoriei. Și atunci ce s-a gândit istoricul nostru de la T.R.C.L.? Hai să răpesc o cameră. E mai util, mai rentabil și mult mai puțin periculos, întrucât nu implică nici cheltuieli, nici dușuri. Zis și făcut, adică zis și răpit.

Profitind de faptul că a obținut un apartament în blocul numărul 3 de pe strada 7 Noiembrie nr. 55 C., și profitind mai cu seamă de faptul că funcționa ca inginer la întreprinderea constructoare a blocului, tovarășul istoric se afla toată ziua pe șantier și în special în preajma viitorului său apartament, format din două camere și dependențe. Îmbrățișa cu priviri duioase apartamentul numărul 16, când, într-o bună zi, probabil din pricina unui supliment de

priviri, începu să îmbrățișeze cu aceeași dragoste și apartamentul vecin, numărul 15, alcătuit tot din două camere și repartizat lui Minciu Ștefan. Azi o privire, mâine altă privire, până când privirile sale începuseră să nu mai vadă zidul despărțitor dintre apartamentul său și cel al lui Minciu. Între oamenii muncii, își aminti el, nu se cade să existe bariere. „Jos barierele! Jos cărămizile! Jos peretele!“ Înaripat de aceste cuvinte, a venit a doua zi însoțit de o echipă de zidari: — „Tovarăși, vedeți zidul acesta dintre apartamentul meu și celălalt om al muncii, Ștefan Minciu?“ „Îl vedem.“ „Până mâine să nu-l mai vedem!“ „De ce să nu-l mai vedem, tovarășe inginer, că doar e prevăzut pe hirtie, în proiect.“ „Mă, și voi tot după hirtzoage vă luați? Noi trebuie să ne orientăm pe teren.“ „Asta așa e, dar precum băgăm de seamă, dumneavoastră vă orientați spre apartamentul lui Minciu...“

Dispozițiile însă sînt dispoziții. Așa că în doi timpi și trei tirnăcoape, peretele n-a mai rămas decît în proiect. „Și acum ce facem?“ au întrebat zidarul. „Acum voi nu mai faceți nimic, restul îl fac eu, că e chestie de concepție artistică arhitectonică.“

Cu ajutorul unui creion, inginerul a trecut la realizarea artistică a concepției sale arhite-

tonice. Adică mai pe scurt, a luat creionul, a luat dosarul și a notat: „Bella Pal, apartamentul numărul 16, format din trei camere, Minciu Ștefan, apartament numărul 15, o cameră“. Și cu aceasta concepția a luat sfârșit.

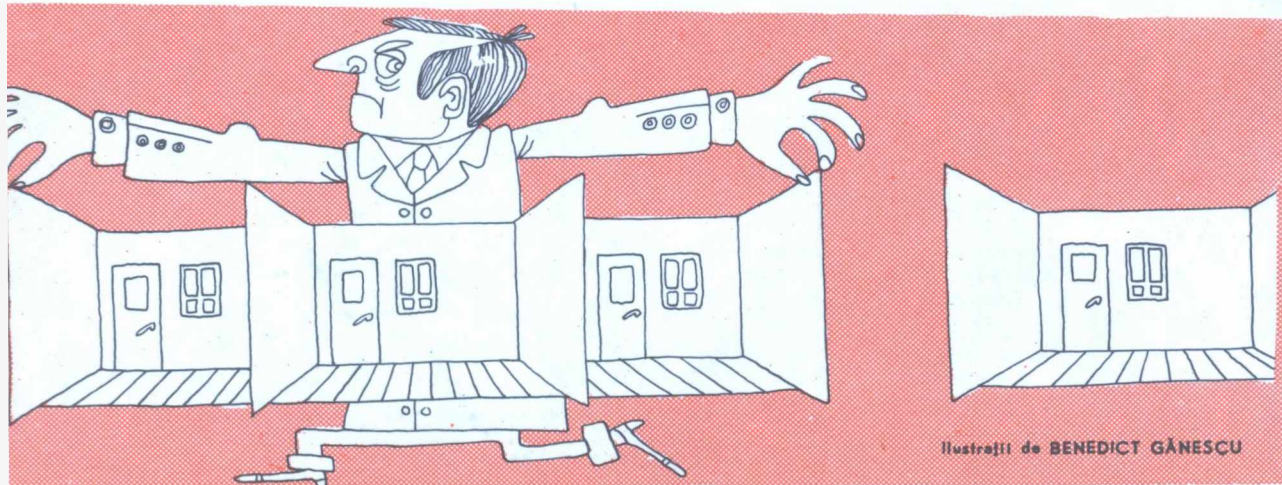
După cîteva zile a apărut familia lui Ștefan Minciu. „Aici instalăm sufrageria, a hotărît Minciu, iar în camera ast' laltă dormitorul“. „Cum o să faci dormitorul în birou?“ zîmbi inginerul. „Păi eu n-am birou“, replică Minciu. „Nu dumneata, eu! Nu vezi că această cameră nu mai are nici o legătură cu apartamentul dumitale? E zid, nu e ușă!“ „Bine frate, dar apartamentul meu avea două camere“. „Avea, dar concepția arhitectonică nu permitea această împărțire“. „N-o fi permițind concepția, se infurie Minciu, dar familia e numeroasă și permite sfatul!“ „S-o crezi dumneata! Asta e!“ „Asta nu e! Zice arhitectonica dumitale să-mi evaporzi o cameră? Dacă-ți mai desfășori puțin concepția artistică poate că ne culci în bucătărie!“

A intervenit și soția lui Minciu: „Și noi unde ne descărcăm mobilă? În concepție sau în arhitectonică? Că într-o singură cameră nu e loc“. „Ba e loc, mă nevastă, atîta lucru nu pricepi? Sufrageria o instalăm în concepție și dormitorul, că-i mai mare, în arhitectonică. Și în răstimp dăm o fugă și la sfat să reclamăm artistic.“

Pesemne însă că familia Minciu nu știe să reclame artistic. Știe să reclame brut. Aceasta e și explicația că deși au trecut multe luni, inginerul domnește arhitectonic într-un apartament cu trei camere, care figurează în proiect ca avînd numai două, în vreme ce familia Minciu locuiește artistic într-un apartament format dintr-o singură cameră, care figurează în proiect ca avînd două.

Așa că, pînă cînd istoria va consemna și această răpire, ne-am luat dreptul s-o consemnăm noi.

Nu știm dacă noul Romulus este brunet sau blond, tinăr sau în vîrstă, dar în orice caz, așa cum se conturează din fapte, este o frumusețe... răpitoare.

Ilustrații de BENEDICT GĂNESCU

Epitaful unuia obișnuit
cu favoritisme

El și-ar găsi aicea vină
Că n-a vorbit ca să obțină
Și...groapa care să-i convină!

S. H.

Epitaful unui plimbăreț

Cel ce-aici e îngropat
Toată viața s-a plimbat.
Iată-n fine și-un mijloc
Ca să-l țină-n loc.

I. R.

Pe mormintul întirziatului:
Pentru-nțtia oară-amicul
A sosit în pas cu...dricul!
Pe mormintul îngimfatului:
Prima oară, pe cuvînt
E cu nasul în pămînt.

Aristică Băghină
Tr. Severin

O bună gunoie contribuie la sporirea recoltei

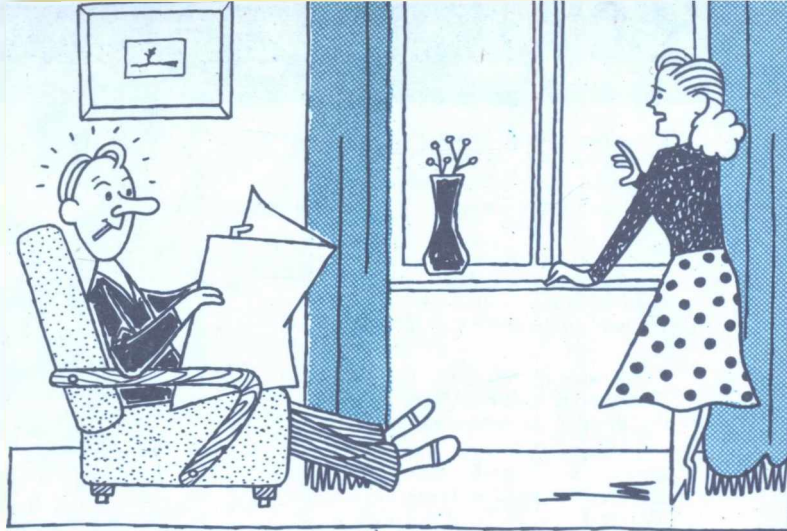

„Cum ne vom așterne...”

Așa vom dormi!”

Desen de V. VASILIU

— Nici nu m-ai sărutat azi!
— Dar ce-i azi?

Desen de A. DRAGOMIRESCU

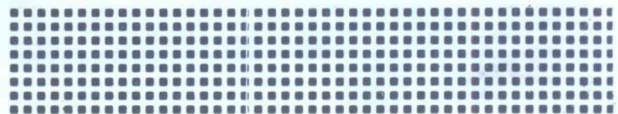
SUPĂRAREA LUI MITICĂ

Nu cred să pară lucru de mirare
Că mai există cîte unii care
Cînd sînt luați o leacă în răspar
Se supără grozav pe adevăr.
Mitică, brigadierul, nu-i la fel,
Deși, mai ieri, s-a supărat și el...

Dădea brigada noul său program
Și s-a trezit așa, netam-nesam,
Încondeiat
De-un hitru de băiat,
Grozav de priceput la imitat:
În sală, haz și veselie — numa
Mitică înghițea cu noduri gluma
Și agitat precum un titirez,
Îl auzii că strigă:
— Protestez!

Momentu-acesta nu-i veridic, frate,
Și asta, în brigadă, nu se poate!
E drept, băiatul mă imită bine,
Dar la aspect nu seamănă cu mine...
O scenă este mult mai reușită
Cînd are recuzită
Potrivită,
Să poată sugera
Sau imita
Pe cel satirizat,
Etcetera...
Eu, drept să spun, sînt foarte supărat
De felu-n care-am fost infățșat.
Oi fi eu cam nervos, precum arată
Actorul care mă intruchipează,
Mișcîndu-se pe loc ca o sfirlează,
Dar haine bej, eu nu port niciodată!
De-aș fi aflat din vreme, nu acum,
...îi aduceam de-acasă un costum!

STELIAN FILIP

In pinza lunii care-l inconjoară
Paianjen mic, habotnic și tiran
El vede amănuntul-n primul plan
Și-ansamblul printr-o plasă secundară

Nu se ridică-n vreme: se coboară
Amănunțit, meschin, microbial,
Străin, prin reticență, de elan
El nu cultivă visul, îl doboară.

Intransigent, cu-acea intransigență
Crescută-n vidul de inteligență
El e de fapt un organism miop

Purtat de o sterilă stăruință
El vrea să pară-n lume om de știință
Privind un elefant la microscop.

CONSTANTIN OTTESCU

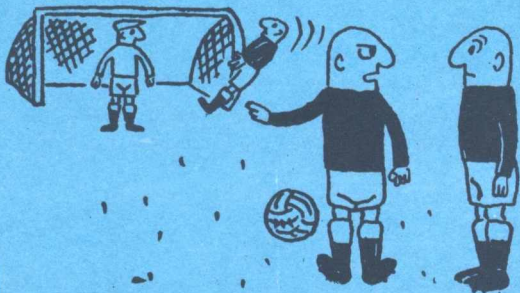
Desene de PAVEN

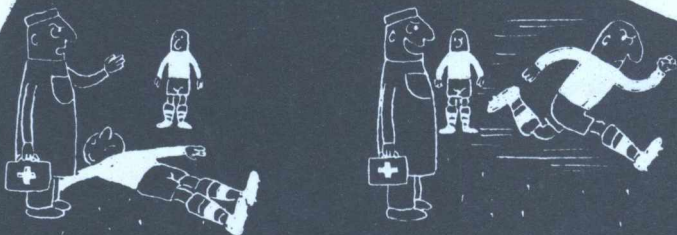
- Cu două mingi?
- Ce să-i facem, dacă nu vrea să paseze
la nimeni!!

- Repede, apărarea la mine!!

- Du-te și trage de bara cealaltă!!

JUCĂTORUL FAULTAT

- lute cu el la sala de operații!!

RECUNOȘTINȚĂ

Pe amicul Nae nu-l mai văzusem de mult. Știam că lucrează la întreprinderea „Reconstrucția” din Piatra Neamț și aflându-mă acolo cu niște treburi, într-o zi l-am întâlnit.

Dacă ar fi văzut Nae că i-au ieșit toate numerele la Loto sau televizorul la Pronosport, tot nu s-ar fi bucurat cum s-a bucurat când m-a văzut pe mine.

- Ești tocmai omul de care am nevoie! mi-a zis. Mai scrii chestii de-alea să ridă lumea?

- De scris, mai scriu eu, dar... să ridă lumea!...

- Ascultă, lasă autocritica! Vreau să-i iei tare pe tovarășii de la I.C.S.E., care și-au bătut joc de „Reconstrucția” noastră.

- Stai Nae, ia-o ușurel. Cine-i I.C.S.E.-ul ăsta? Se ocupă cu satira?

- Nu dragă, se ocupă cu construcțiile. Este întreprinderea de cercetări și studii energetice, care a lucrat la Hidrocentrala Roznov I., împreună cu Direcția generală hidrotehnică.

- Ei, și cu ce v-au supărat?
- Nu ne-au supărat! Ne-au distrus complet. Ne-au făcut praf... pământ, argilă, moloz, tot ce vrei. Adică ne-au pus la pământ.

- Stai mă, că nu-nțeleg nimic! Ce-a fost la voi? Construcția contra Reconstrucția? Ați avut meci?

- Mai rău! Am avut colaborare, ajutor! Ca să poată ei construi, noi le-am pus la dispoziție tot.

- Bravo! Păi asta-i foarte frumos, nu văd nimic negativ în asta!

- Ai răbdare, că ajung la partea negativă, de-ai să poți scrie trei foiletoane și 100 de epigrame. Hai cu mine să te convingi singur.

Când am ajuns a continuat:
- Le-am dat terenul nostru pentru instalarea barăcilor...

- Ei și? Nu vi l-au dat înapoi?

- Ba din contra! Nu vezi că ne-au dat și dobindă? Noi l-am dat în metri pătrați și ei ni l-au lăsat în metri cubi, de moloz, gunoaie și munți întregi de argilă.

- Păi ție parcă îți plăceau munții!

- Ei da! Dar ai noștri acum se țin de alpinism prin curtea fabricii, de parcă sîntem în concediu de odihnă. Dar ce zici de drumurile noastre interne și liniile ferate de garaj?

- Eu ce să zic? Ce-au zis ei cînd au plecat și-au lăsat drumurile praf... și pulbere?

- Vă salut! Iar noi am răspuns în cor, bucueroși că scăpăm: „Drum bun și cale bătută!”

- Vrei să zici „Drum rău și cale ferată!” Dar de ce n-au reparat totul și n-au curățat terenul la plecare?

- Păi tocmai asta vreau să-i întreb pe inginerul Maxi și inginerul Vasilescu. Că li s-au dat fonduri pentru treaba asta și n-au făcut nimic.

- Și acum ce vrei să faci?

- Am un plan. Vreau să mă mut și să devin vecin cu inginerul Maxi.

- Ei și?

- Și apoi să rog vecinul să-mi permită să trag un fir de antenă prin apartamentul lui...

- Ei și?

- Cum ei și? Pînă termină ei instalația îi fac praf studioul și pianul.

- Asta ca recunoștință!...

- Exact! Conform punctului său de vedere!

ALEX. LĂPUȘNEANU

„ASTRUL” DE PE BULEVARD

Ca o cometă, el apare
La curs, în mod incidental...

Ce-o fi eroul nostru, oare,
Student sau... fenomen astral?

La pămînteașă întrebare:

„De ce ai absentat, Costele?”

Înșiră, drept justificare,

Cite în lună și în stele!

Selenic e la seminar;

Căci rar, cînd vrea ceva să spună,

El se comportă planetar:

Precum un om căzut din lună!

La teză-l văd pe astrul meu

Neatingînd lacteea coală

Cu nici o rază: capul său

E în eclipsă azi, totală!

O fi el stea, nu am ce spune,

Atunci cînd iese la plimbare,

Dar la sfîrșit de sesiune,

E stea din cele... căzătoare!

S. HOROVĂNEANU

4—0
pentru
URZICA

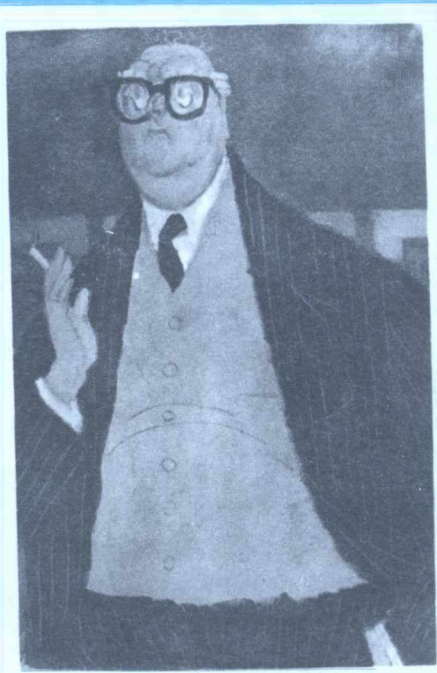
**CARICATURI
DIN
EXPOZIȚIA
O. ANGHELUȚĂ**

**Pictorul ANGHELUȚĂ,
cu soția sa, Corina Beiu**

**Pictorul
CORNELIU BABA**

**Caricaturistul
I. ROSS**

**Caricaturistul
EUGEN TARU**

**Caricaturistul
CIK DAMADIAN**

ȘTIRI ATLANTICE

Consiliul de administrație al societății belgiene de tramvaie a hotărât să scumpească taxele de călătorie, arătând totodată că acest lucru nu va afecta prea mult pe călători. Bineînțeles, depinde de călători. De exemplu, pe membrii consiliului nu-i va afecta de loc, pentru că ei călătoresc cu mașina...

Deunăzi, în localitatea Cuneo (nordul Italiei) a avut loc aniversarea a 16 ani de când încă nu s-a reparat calea ferată distrusă în timpul războiului. Cu acest prilej s-a aniversat și împlinirea a 16 ani de când se risipesc în alte scopuri fondurile care de 16 ani se adună în acest scop. Iar locuitorilor, care au nevoie de tren ca să se deplaseze pînă la șantierul din vecinătate, unde lucrează, li s-a cerut să mai aibă puțin răbdare. Desigur nu multă: pînă devin șomeri.

Kathry E. Granahan, deputată de Pennsylvania, a criticat recent unele filme franceze și italiene, întrebându-se de ce aceste filme „subminează fibra morală a bravilor americani trimiși în Europa”? De ce le subminează fibra morală? Pentru că în ce privește morala; e mai mult celofibră...

Ziarele relevă performanța a doi tineri englezi, R. King și J. Hukle, care au călătorit 27.000 km, fără să aibă bilete de călătorie. La întoarcere, celor doi temerari li s-a făcut o primire frumoasă, în cadrul căreia se zice că o societate de transporturi le-a oferit, drept premiu, un permis pe toate autobuzele din țară. Se zice că cei doi campioni au refuzat premiul, ca nefolositor.

În orașul Nisa (Franța), teroriștii care se intitulă oficial O.A.S., au instalat un post de televiziune clandestin. Postul e...

UN REPREZENTANT AMERICAN ÎN JAPONIA A DECLARAT DE CURÎND CĂ RESPECTUL PENTRU DOLAR ÎNSEAMNĂ BUNĂSTARE. DAR N-A PRECIZAT BUNĂSTAREA CUI. DESIGUR, A MONOPOLIȘTILOR AMERICANI!

COLONIALIȘTII BRITANICI SUSȚIN CĂ EI POT FACE FAPTE CARE SĂ ADUCĂ FERICIREA BĂȘTINAȘILOR. SIGUR CĂ POT: DACĂ PLEACĂ!

mite pe canalul stației locale, care în felul acesta este complet bruiată. Pînă în prezent, poliția nu l-a prins pe vinovat. De ce, nu se știe. Poate pentru că vinovatul se ascunde bine. Sau poate că nici nu-l caută!

Din lumea lor

Capitaliștii englezi îl finanțează pe Chombe, în scopul acaparării bogățiilor din Katanga.

*Insolent și cu emfază
Chombe se gîndește-n sine:
— Știu de ce mă finanțează!
Că au dragoste de... mine!*

Un cimpanzeu de la grădina zoologică din Cincinnati (S.U.A.) are un cont de 50.000 dolari, provenit din vânzarea picturilor sale.

*Ca pictor s-a lansat instantaneu
Și-a adunat la bănci atîși dolari.
Deh, ca maimuță, bietul cimpanzeu,
Maimuțarea... pe pictorii lor „mari“.*

Televiziunea franceză a luat într-o emisiune apărarea lui Speidel, numindu-l salvatorul Parisului.

*Telespectatorii, lumea spune,
Opriră aparatele de-odată,
Imaginea la televiziune
Fiind revoltător de... deformată.*

Numeroși soldați sud-vietnamezi au trecut de partea armatei populare.

*Pe sinistrul dictator
Îl auzi oftînd mereu:
— Totu-n lume-i trecător!
Pînă și... soldatul meu!*

R.F.G.-ul a cheltuit pînă acum pentru înarmare în cadrul blocului nord-atlantic 79 miliarde mărci.

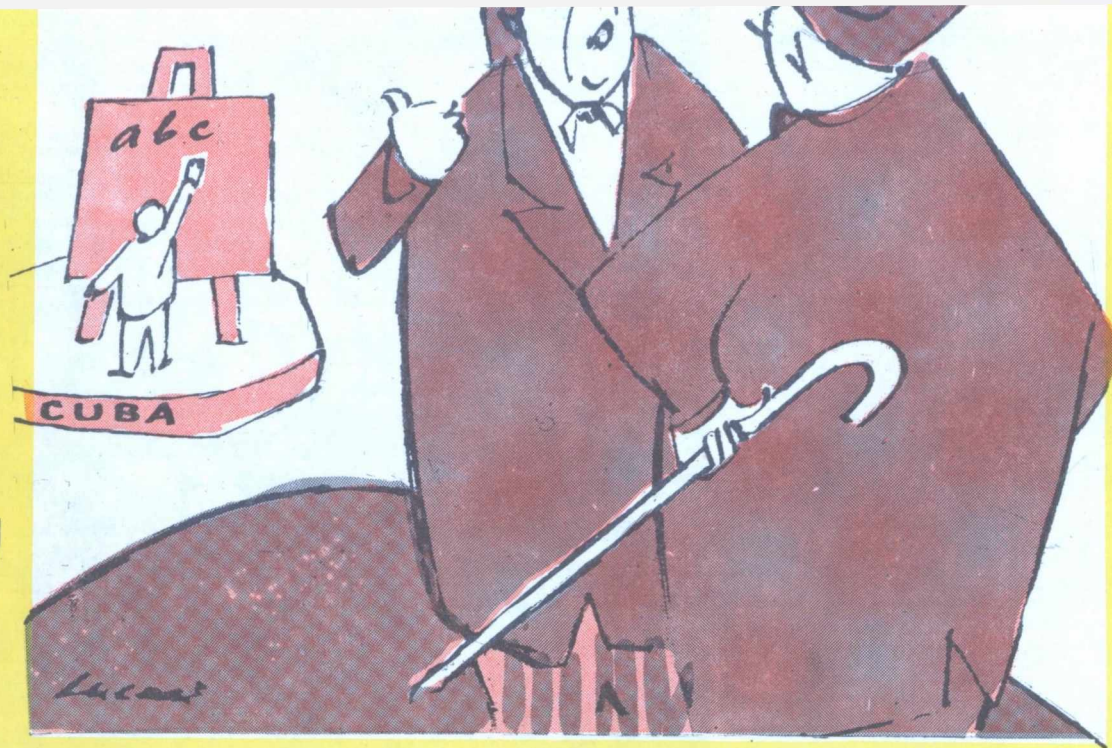
*Această sumă mare destinată
Acumulării armelor de foc
Nu poate fi, desigur, defalcată
Deoarece s-a cheltuit... în bloc.*

VICTOR TEODOR

— Să le interzicem? Ce, ești comunist? Nu știi că America este țara libertății!

Desen de LISOGORSKI (din „K...")

Desen de A. LUCACI

— Iată o sfidare la adresa civilizației noastre occidentale!

Fel de fel, toate la fel

(afară de unele, care sînt altele)

Moda pălăriilor pătrate

Firmele americane au foarte multă grijă pentru capetele oamenilor. Casele de mode produc multe tipuri de pălării. Ultima este cea a pălăriilor pătrate. Se pare însă că noul tip de pălărie n-a prins. În prezent, firma se întreabă unde să plaseze pălăriile pătrate. O soluție simplă ar fi la ministerul de război: acolo sînt cele mai multe capete pătrate!

Șarlatan honoris causa

O mare festivitate a avut loc de curînd la Academia de Științe din New-York, cu care prilej s-a acordat un premiu special de onoare profesorului dr. Frederic Wichter-
mann de la universitatea de niicăieri.

Oricît de paradoxală vi se pare, fraza de sus e totuși exactă. „Profesorul“ Wichter-
mann s-a prezentat într-o bună zi la sus-zisa Academie, recomandîndu-se drept un medic foarte căutat. Ceea ce era drept numai pe jumătate. Adică, nu era medic, dar era foarte căutat: îl căuta poliția el-
vețiană, fiind condamnat la închisoare pentru practica ilegală a medicinei. Nu-
mai că acest trist adevăr s-a descoperit după ce înalta distincțiune a fost decer-
nată „ilustrului oaspete“.

Cum s-or fi simțind ilustrii savanți cînd li se vorbește despre confratele lor, șarlatanul, nu știm. Dar se zice că ilustrul șarlatan povestește cu plăcere prietenilor întîmplarea cu colegii săi, savanții.

întîlnit acum trei luni, la Minneapolis. Te cunosc după palton...

— Mă confundați. Acum trei luni n-aveam paltonul acesta.

— E și motivul pentru care mă bucur de întîlnire. Atunci paltonul acesta îl aveam eu!

Discrețiile

Proaspăta nevastă a președintelui unei corporații petrolifere din Texas, sosind tîrziu acasă (de la modistă) află de la cameristă că a căutat-o, între timp, un tînr elegant, necunoscut.

— Și nu ți-a spus ce vrea de la mine?

— Vai, doamnă, cum ar fi îndrăznit? Sînt o fată cinstită!

Insurătoare, tatăl fetei îl preveni:

— Îmi faceți deosebită onoare, dar trebuie să vă fac cunoscut că în urma unor triste întîmplări, mi-am pierdut averea...

Tînrul se arată foarte impresionat!

— Împărtășesc durerea dv. și consider că, după pierderea ce-ați suferit-o, aș fi un monstru dacă v-aș răpi-o și pe fiica dv...

Gianini hotărî să-i dezvețe de fumat. El le aduse un conferențiar care a demonstrat cit e de dăunător tutunul și le recomandă să fumeze cel mult o țigară după ce mîncă bine.

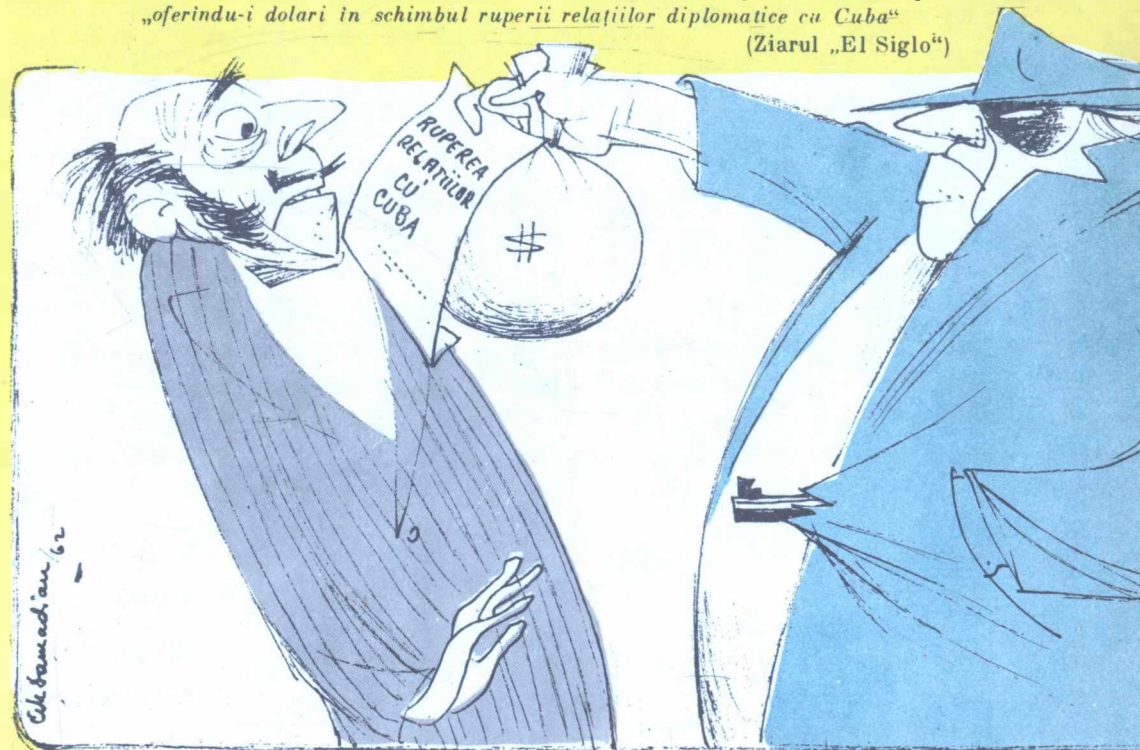
— Și muncitorii au primit sfatul?

— Da, de atunci n-au mai fumat de loc.

Culese, alese și drese de
M. CÎRLOANȚĂ

GUVERNUL S.U.A. A LUAT MĂSURI PENTRU A ÎMBUNĂȚĂȚI PROFILUL INDUSTRIAL. CREDEM CĂ E O GREȘEALĂ DE TIPAR. NU PROFILUL. PROFITUL.

In Chile a sosit o delegație nord-americană cu scopul de a mitui guvernul chilian „oferindu-i dolari în schimbul ruperii relațiilor diplomatice cu Cuba“
(Ziarul „El Siglo“)

— Ia... banii, sau viața!

Desen de CIK DAMADIAN

DIN ZONA DOLARULUI •

DINTR-O SUTĂ DE MOTIVE

*Prietene,
fiindcă sînt în pragul
Unei schimbări adînci de perspective
Și-al unei hotărîri definitive,
Eu ți-o anunț și ție cu tot dragul.*

*Mă-nșor!! Sînt sentimente decisive...
O îndrăgesc, și astăzi pînă-n trei
Îmi voi uni destinul cu al ei
Și-aceasta dintr-o sută de motive.*

*Motivul-ntii, că-i bună și cuminte,
Așa cum ți-am mai spus-o și-nainte;
Al doilea motiv că mă iubește,*

*Cum rareori în viață întîlnești
Și, restul, de nouăzeci și-opt, firește...
Că... are locuința-n București.*

VICTOR HILMU

CE CRED VECINII DESPRE MUTAREA MEA ÎN BLOC

Debitanta din colț

*Din punctul meu de-aicea de vedere
Eu îl privesc, desigur, cu plăcere.
Fumează mult — nu face pe modestul
Și totdeauna uită să ia restul...*

Vecinul din față, avocat

*Ce om sucit! Poftim ce ne-au trimis!
Nu bea nimic, nu sare la bătaie,
Nu-njură și nu cîntă noaptea-n baie.
Cu el nu sînt speranțe de proces...*

Vecinul din stînga — cizmar la cooperativă

*Mă uit la el din casă citeodată,
Cum calcă apăsător, solid, cu sete.
Păi, ăstuia, pingelele la ghețe
Nu cred că-i țin o lună încheiată...*

Vecinul din dreapta — medic

*Relațiile noastre, mi se pare,
Vor fi extrem de reci și-ntimplătoare.
E bine educat, politicos,
Dar pare excesiv de sănătos...*

Vecinul de la etaj (umorist)

*Prezența lui la noi în bloc, vă jur,
Mă îndispune rău, cu tot firescu',
Fiindcă are numele în „escu”
Nu-i merge nici un fel de calambur...*

MIRCEA ENESCU

— Ce spui, Costică? Se pare că o să vedem o piesă bună...

— Da... În orice caz actul întii promite. Spune, Radule, tu ce ieși? Văd că teatrul ăsta are un bufet foarte bine asortat...

— Aș lua o napolitană... Dar uite ce inghesuală e... Pînă ajungem noi se termină pauza...

— Nu-i nimic, să încercăm...

— Costică stai...

— Ce e?

— Costică... jos...

— Ce jos?

— Jos... e un portmoneu...

— Unde?

— Nu te uita... Nu atrage atenția... Am pus piciorul pe el...

— De ce ai pus piciorul? Pune mîna și întreabă al cui e...

— Nici nu mă gîndesc... Ia vezi, se uită cineva?

— Nu se uită nimeni... Dar nu înțeleg, Radule... Nu-i frumos...

— Ba e frumos... Strălucește parcă e de lac...

— Radule, l-a pierdut cineva, trebuie să-l dai înapoi...

— Ba nu. Dacă l-a pierdut să fie sănătos! Eu nu sînt birou de obiecte găsite... Și e încărcat...

— De unde știi?

— Simt cu talpa... Ține-mă de braț să nu mă imbrincescă cineva...

— Radule, tu știi cum se numește asta?

— Noroc!...

— Ba nu!...

— Lasă-mă în pace! De 20 de ani aștept să găsesc și eu ceva! Nici cinci bani n-am găsit pînă acum! De data asta nu mă las!...

— Radule, dă-l înapoi!

— De ce? Tu dacă ai cîștigat la Loto ai dat banii înapoi? Fiecare cu norocul lui! Tu ai cîștigat la Loto, eu la bufet...

— Dar nu-i cîștit! Eu la Loto am investit zece lei.

— Și eu doisprezece, că am luat fotoliul întii...

— Mă Costică, dar poate omul are în el salariul sau prima...

— Dacă e salariu, n-are decît să-l păzească mai bine! Și dacă e primă, înseamnă că tot e în plus, așa că nu-l doare! Nici eu n-am luat primă luna asta!

— Apleacă-te barem și ridică-l, poate are și actele...

— Stai o clipă... Ia vezi se uită cineva? Da!... Am impresia că se uită toți. Lasă să înceapă actul doi... Uite că sună...

— Păi noi nu mergem?

— Cum o să mergem? Uite că s-a golit foaierul... Acum îl ridic... Nu...

— Ce e?

— Se uită bufetiera. Poți să-mi spui de ce mă fixează așa?

— Radule, eu mă duc să văd piesa...

— Stai, nu mă lăsa... Nu pot să stau singur aici înșepenit tot actul... Bufetiera asta stă aici și în timpul spectacolului?

— Da!

— Halal organizare! În loc să se ducă să spele paharele stă aici și se holbează la mine.

— O fi observat că stai țepăn de jumătate de oră și i se pare curios... Uite-o că vine...

Bufetiera:

— Tovarășe, vă simțiți rău?

— Da... Nu mi-e așa bine...

— Poftiți, luați loc în fotoliu...

— Nu, mersi... Mie îmi trece în picioare... Și apoi, eu n-am fotoliul ăla, eu am fotoliul întii... locul numărul 22!

— Dar n-are a face, în foaier fotoliile nu-s numerotate.

— Bine, dar de ce să mergem la Popești la televizor?!...
— Am auzit că au un vin grozav...

Desen de PALL

Chilipirgii

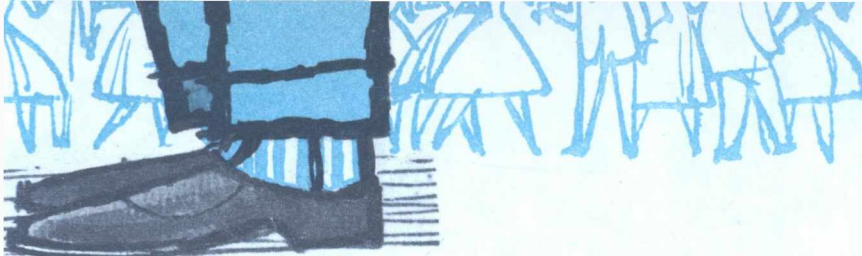
— ? ! ? ! ?
— Bună... Dă-mi și mie 50 de grame!

Desen de C. CRĂCIUN

— Tot urci la etajul IV, n-ai vrea duci și buteliiile astea, că d-ta ești specialitate!

Desen de FRED GHENĂDESCU

AIER

— Foarte rău!... Asta înseamnă lipsă de organizare. Eu nu mă așez decît pe loc 22! Ai vreun fotoliu 22 aici?
 — Nu! Dar să știți că vă e foarte rău...
 — Bine, bine! Du-te dumneata, că mă îngrijește amicul meu... Uf! Bine că s-a dus!... Să mă aplec acuma cit e ea cu spatele. Treci în fața mea...
 — Am trecut!
 — Stai dragă, ce faci? Și dacă mă vede cineva din spate?
 — Îmi este imposibil să fiu în același timp și în fața ta și în spatele tău...
 — Da... Ce face bufetiera?
 — Pune oranjadă în pahare...
 — Și acum ce face?
 — S-a dus cu paharele la cișmea...
 — Le varsă?
 — Nu. Le umple.
 — Acum pricep. Eu voiam să scap de ea și ea voia să scape de mine... Stai că-l ridic acum... Uf! Gata! E în buzunar!... Hai să vedem piesa!
 — Să-ți fie rușine! O clipă! Stai să mănînc o prăjitură... O clipă... stai... Radule...
 — Ce e?...
 — Portmoneul... n-am portmoneul... să știi că... ia să-l văd...
 — Ești nebun?
 — Să-l văd... Da! Asta-il... Mersi Radule... M-ai salvat...
 — Prieten îmi ești tu? Să pierzi tocmai portmoneul pe care l-am găsit eu! Of! ce ghinionist sînt! Mă duc în sală...
 — Du-te, că eu plătesc și vin...
 Auzi, tovarășe controlor...

— Da, vă rog...
 — L-ai văzut pe tovarășul care era cu mine?
 — Da!
 — A găsit acest portmoneu...
 — A, vă mulțumesc! Chiar mi s-a plîns cineva că l-a pierdut și i-am spus să mai încerce în pauză...
 — Atunci, verificați dumneata și i-l dai...
 — Da! Mii de mulțumiri...
 — Ei, Radule, ți-a plăcut piesa?
 — De loc!
 — De ce?
 — Proastă! Ce, asta-i piesă?...
 — Ei, ești gata? Hai să mergem!
 — Stai, uite că vine un tovarăș spre tine, Radule...
 — Spre mine?... Ce doriți, tovarășe?
 — Vreau să vă mulțumesc...
 — Mi-a spus controlorul că dv. mi-ați găsit portmoneul... Vă mulțumesc... Sînteți un om cinstit...
 — Eu... să vedeți... eu...
 — Aveam în el o mulțime de bani. Știți, m-am căsătorit ieri și erau banii pentru mobilă... Vă mulțumesc... Mi-ați găsit mobilă... Cum vă numiți?
 — Alexandrescu... Ra... Ra... Radu... dar... de...
 — Primul meu copil se va numi Rararadu...
 — Nu Rararadu... Radu... Eram emoționat...
 — Da... Încă o dată... vă mulțumesc... Bună seara...
 — Bună seara...
 — Mă Costică...
 — Da!...
 — Mă... a fost grozavă piesa! Hai să bem un pahar de vin...
 Fac eu cinste...

SADI RUDEANU

Tovarășul Mircea Sbirnău, secretarul Sfatului popular din comuna Rotari, raionul Mizil, a plătit ilegal o sumă de 1913 lei cetățeanului Roșior Nicolae, pentru niște lucrări care nici nu au fost efectuate.

Desen de V. CRIVĂȚ

COM. ROTARI
SFATUL POPULAR

— Cum, malcă, ți-a dat numai bani? Ar trebui să dea și colaci, că dacă-i pomană...

„POATE CĂ SE PRINDE“

„Ei, poate că se prinde, cine știe?!“
 Asta-i înalta lui „filozofie“!
 Multiplicat în zeci de exemplare
 Pe ici, pe colo-n cale-ți mai răsare.

Iată-l — un caz — în fabrică strungar.
 Că e rebut ce face, vede clar.
 Da-și spune: „Cu-alte piese la un loc
 Poate se prinde, că doar n-o fi foc!“

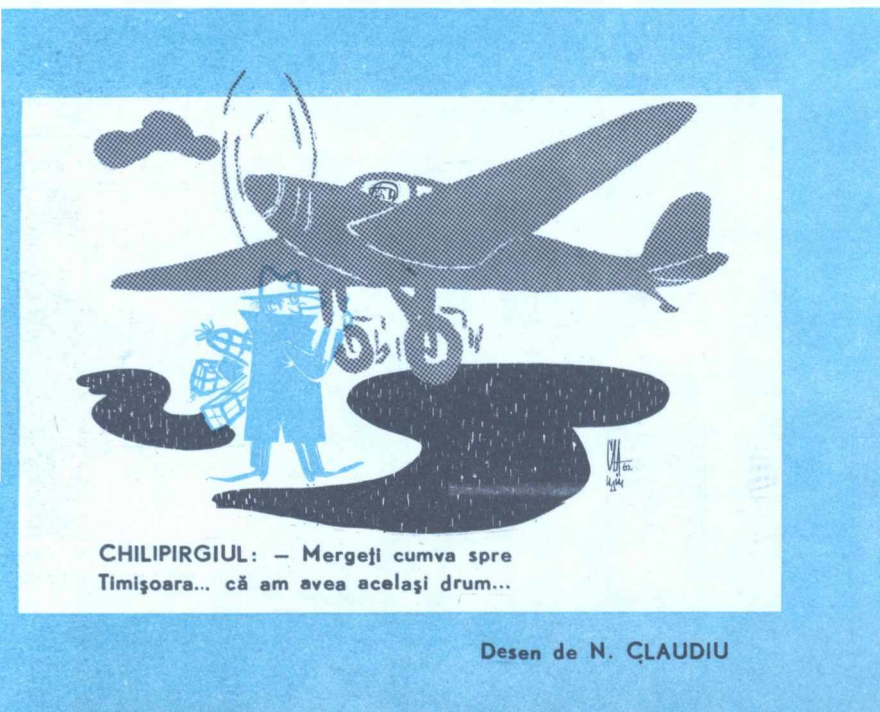
Sau e student să zicem; a-nvățat
 Cîntec file doar dintr-un masiv tratat.
 Dar la examen intră curajos:
 „Poate se prinde dacă-s norocos!“

Sau iată-mi-l șperțar, subtil, versat.
 Direct nu cere mită niciodată,
 Da-nchide-un ochi, se trage de-o ureche,
 „Poate se prinde!“ E-o metodă veche...

„Ei, poate că se prinde, cine știe!“
 Asta-i înalta lui „filozofie“
 Multiplicat în zeci de exemplare
 Pe ici, pe colo-n cale-ți mai răsare.

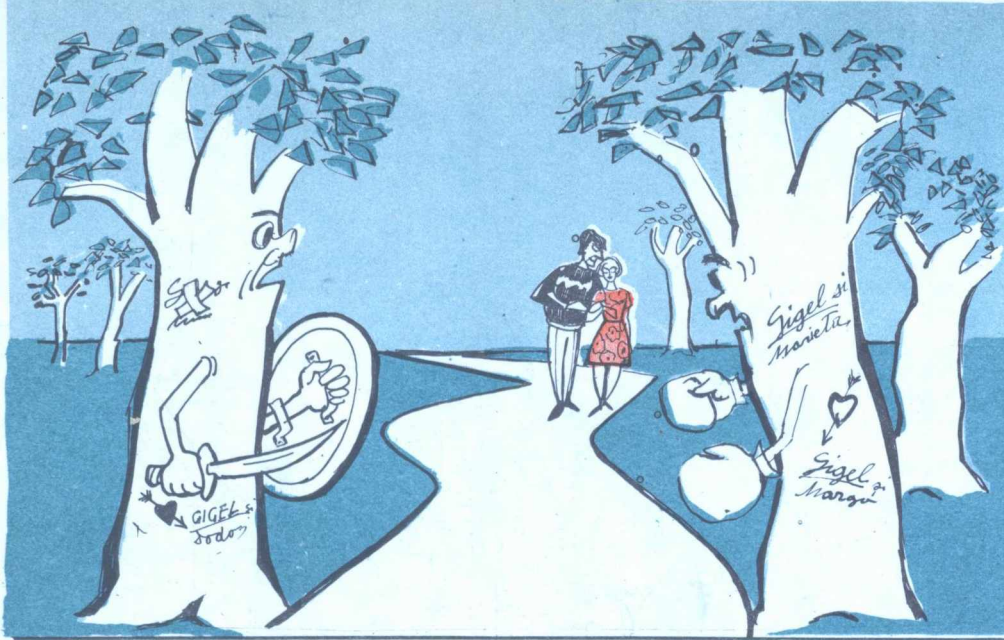
De-l întilnești, nu sta nepăsător,
 Fă-l să-nțeleagă, chiar de nu-i ușor,
 Ajută-l să își bage bine-n minte,
 Că felul lui de-a fi... nu se mai prinde!

MIHNEA MOISESCU

CHILIPIRGIUL: — Mergi cumva spre Timișoara... că am avea același drum...

Desen de N. ȚLAUDIU

— În gardă! Gigel vine cu alta!

Desen de I. DAVIDESCU

ÎNTR-UN COMPARTIMENT

Mai erau câteva minute pînă la plecarea rapidului Iași—București. Cînd am intrat în compartiment, locul meu era ocupat de o damigeană pînteoasă și plină.

— Nu vă supărați, mă adresez celui care părea să fie proprietarul, damigeana are bilet?

— N-are, că e un vin sub cinci ani. Și C.F.R.-ul pretinde bilet numai celor care au depășit vîrsta de cinci ani... Poftim, luați loc.

A luat în silă damigeana și a așezat-o jos, în dreptul picioarelor mele. Pe bancheta de catifea a rămas un cerc umed, de culoare roz, exact cît diametrul fundului damigenei.

— Tovarășe, îi atrag eu atenția, ce-i asta?

— Vin de regiune! Grozav!... Știi dumneata ce vin e ăsta?

— Nu știu, vād!...

— 12 lei litrul, dar merită banii. Am luat zece litri pentru familie.

— Și un litru, pesemne, pentru C.F.R....

Iau loc. Trenul pornește. Pornește trenul, pornește și damigeana. Dopul e prea mic, gîtul prea larg. Stropi din licoarea lui Bachus țîșnesc în chip de fințînă arteziană și cad pe pantalonii mei.

— Tovarășe, ia te rog damigeana de aici, că-mi pătează pantalonii. Sînt pantaloni noi!

— Și ce te lauzi? Și-ai mei tot noi sînt! Da' știi dumneata ce vin e ăsta?..

— O să-l gust acasă, c-am luat o probă pe manșete...

Între timp, vecinul s-a așezat la masă. Pline, slănină, muștar. Șervețelul l-a uitat acasă. Om descurcăreț. Perdeaua maro de la fereastră se asortează perfect la slăcina cu boia roșie. Lama unsuroasă a cuțitului trece ușurel peste perdea...

— Tovarășe, murdărești perdeaua cu slăcină!...

— E stambă proastă. Ce-ai vrea, s-o murdăresc cu șuncă de Praga?...

— E perdeaua statului...

— Dar nu vezi că-i îmbîcșită de praf?... Ori asta nu-ți convine să observi?...

— Dacă ar șterge fiecare călător cuțitul de perdele...

— Lasă, că unii sînt fără obraz și-l șterg de catifeaua asta nouă-nouță a banchetelor...

Chem controlorul. Îi arăt cercul de 12 lei litrul și perdeaua cu afumături de 18 lei kg.

Total 50 lei amendă!...

— Plătesc, tună contravenientul, dar să știți că sînteți niște birocrați... Și ce mare lucru, acolo, un punct de vin și altul de slăcină!... Slăcină fără vin nici nu merge!... Aoleu! M-am nenorocit!... Uite, mi-a sărit un strop de vin pe pantalon!... Nenorocire!...

— Nu-i nici o nenorocire! Dă pe deasupra cu puțină slăcină că, vorba, dumitale, una fără alta nu merge...

AUREL MĂDÎRJAC

Farsă teatrală

Subsemnatul, într-o seară,
M-am dus la o comedioară
Cu umor, glume poznașe,
Că doar risul, cică-ngrașe.
După ce s-a stins lumina
Și s-a ridicat cortina,
A-nceput pe scena lată
Comedia anunțată:
Apărură două mame
Ce porniră să declame,
Într-un țintirim umbros,
Un cuplet... foarte dulos.
Eu, privind atent decorul,
Mi-am șoptit: — Unde-i umorul?
Că mi-am luat, fir-ar să fie,
Un bilet la comedie!
După-un tîmp, dintr-un ungher,
Apăru un cavalier
Cu o mantie și cu spadă,
Ce întinse o tiradă.
Geaba ăla se răstea
Și cu spada-amenința,
Eu, în loc s-ascult la dînsul,
Ascultam în sală plînsul,
Tot sperînd că mai țîrziu
Vine altul mai hazliu,
Ca să rid cu voieșie,
Ca la orice comedie.
N-am zis comedie bine,
Și pe scenă intervine
Un pirat lung, firos,
Chior, murdar și cam bărbos.
Eu-mi zic, cînd îl vād obrazul.
— Ei, să știi, ăsta-l cu hazu!
Frumuseșea nu contează
Dacă omul te distrează,
Că doar nici Tomazián
Nu aduce-a Don Juan,
Însă place, ne-ndoios,
Fiînd strașnic de hazos!...
N-am zis bine haz și, iată,
Că piratul, dintr-odată,
Scoate-o flintă și, cu foc,
Îmi doboară cinci pe loc,
De mă prinse disperarea
Și voiam să chem Salvoarea;
Poate că din cel lovișt,
Unii sînt numai rântșt!

Uite-așa lua amploare

Comedia asta tare:

Lacrimi îmi brăzdau obrazul

Așteptînd să-nceapă hazul

Sau o glumă doar să vie

Ca la orice comedie.

Iar cînd s-a lăsat cortina

Și s-a reaprins lumina,

Mi-a fost dat, iată, și mie

S-aud replica hazlie,

Nu rostită de-un actor,

Ci de către... plasator:

— Comedia programată

A fost, azi la prînz, schimbată,

Că-nterpretul lui Culaj

Căpătase guturai!...

Indignat din cale-afară,

Mi-am spus: — Ce-ar fi și la gară

Să se-ntimple tot așa?

Cînd rapidul va pleca,

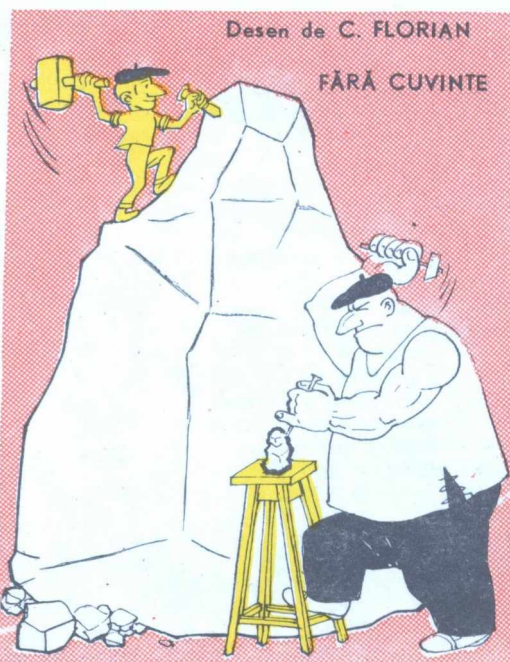
Să audă călătorul

Cum anunță conductorul:

„Să știți, trenul de Birlad

Merge astăzi la... Arad!”

V. LĂPUȘ

Desen de C. FLORIAN

FĂRĂ CUVINTE

AUTORECLAMAȚIE

Subsemnații Zotic Neculai, șofer pe autosalvarea nr. 50715 a Spitalului unificat Săveni, și Costandache Ion, însoțitor sanitar pe aceeași autosalvare, vă autosupunem cu autorespect autoturmoarele:

În urma însărcinării primite, am plecat cu autosalvarea din Săveni pentru a aduce la spital un caz de hepatită epidemică de la Spitalul din Miorcani. Din cauze obiective, nu am putut intra cu mașina în curtea spitalului, fapt pentru care am rugat pe cetățeanul Ignat V. Mihai din Miorcani să ne lase în curtea lui iar cazul de hepatită a fost transportat în autosalvarea care era autogarată în autocurte. Cazul fiind urgent, ne-am dus să facem și formele, apoi ne-am întors în curtea tovarășului autoIgnat, care însă ne-a invitat la un pahar de autovin, că era grozav. Ținând seama de urgența cazului de hepatită, am primit invitația, dar numai pentru un pahar pe care l-am și dat pe gît, în timp ce cazul ne aștepta de urgență în mașină. După primul pahar însă, cazul a strigat din curte: „Ce faci, tovarășe șofer, nu vii?” La care eu am răspuns: „Vin!” așa că amabila noastră gazdă ne-a mai pus un pahar care era păcat să nu-l fi băut, cu atît mai mult cu cît „cazul” stătea comod în mașină și ce avea să-i strice lui la tratament, dacă mai beam noi un pahar cu vin? Totodată, ne-am pus întrebarea ce s-ar fi făcut numitul caz, dacă noi am fi avut o pană? Tot trebuia să aștepte și ce contează durata a cîtorva pahare, la cele șase săptămîni cît durează tratamentul? Așa că deoarece el stătea liniștit în autosalvare, noi am început o a doua autosticlă și ne-am dat seama că hepatita care ne aștepta în mașină e contagioasă, ori alcoolul se știe că dezinfectează, deci ce dezinfectant poate fi mai sigur decît al patruilea pahar cu vin, care apără ficatul de orice microb și deci se știe că, cu cît sînt mai multe pahare, cu atît apărarea e mai sigură, ca și la fotbal cînd e groasă, trece și înaintarea la apărare, ca să fie mai mulți, și atunci nu mai intră nici un microb, adică gol. Așa că, pentru combaterea autohepatitei care ne aștepta în salvare, adică pentru combaterea autosalvării

care ne aștepta în hepatită...nu... pentru combaterea hepatitei care ne aștepta în autosalvare, ne-am cuirasat ficatul cu încă un pahar că, vorba aia, să vedem care pe care, noi sau microbul? În timpul acesta, hepatita ne striga din cînd în cînd, zicînd că e caz urgent, dar noi ne-am spus care urgent că, dacă a luat-o, gata, nu mai e urgentă, că tot nu se rezolvă înainte de șase săptămîni, dacă nu survin și complicații. Plus că noi nu puteam să ne urcăm în mașină lingă hepatită fără nici o apărare, dar așa sînt cazurile astea, egoiste, că, cică, dacă a luat-o el, s-o iei și tu. Dar a apărut la un moment dat locotenentul de miliție Gaftiniuc, care ne-a atras atenția că nu e corect ca numitul caz să ne aștepte în mașină, la care eu am vrut să răspund că mai corect e să aștepte decît s-o ia pe jos, dar n-am răspuns, deoarece tovarășul Gaftiniuc avea dreptate, așa că am părăsit dezinfectantul și cu orice risc ne-am urcat în mașină în ghearele hepatitei.

Este adevărat că nu ne-am contaminat, dar asta datorită nu-mai blindajului cu care ne-am asigurat ficatul, fapt pentru care nu sîntem de acord cu sancțiunile pe care direcția Spitalului unificat din Săveni le-a luat împotriva noastră, că doar cazul tot a așteptat două luni în spital pînă s-a făcut sănătos și pe noi ne sancționează fiindcă a așteptat cîteva pahare.

Vă rugăm să luați în considerare această autoreclamație, mai ales că nu a fost vinul nostru... rectificăm: că nu a fost vina noastră.

În așteptarea rezolvării acestui caz de hepatită, vă salutăm cu strigătul nostru

Hep, hep, trece!
(pahare au fost zece)
ZOTIC NECULAI
și COSTANDACHE ION
p. conf. SORIN RĂȘCANU

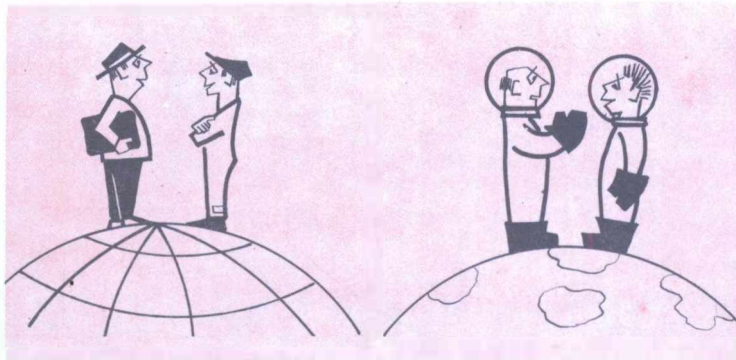

— Îi e rău, doctore! De 15 minute îndrugă vorbe fără șir...
— Da' de unde! Sînt cuvintele de la o bucată de muzică ușoară.

Desen de FRED GHENĂDESCU

PE PĂMÎNT...

...ȘI (PROBABIL) PE LUNĂ...

— Cît ai pe lună?

— Cît ai pe pămînt?

Desen de L. LIVADARU

VÎNZĂTORUL ȘI PEȘTELE

(întimplare autentică)

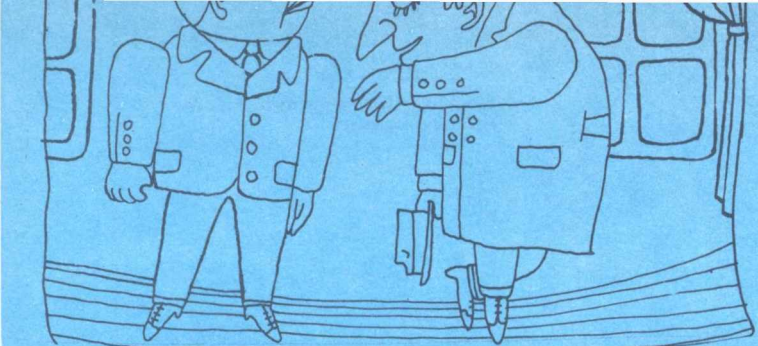
Un vînzător, destul de priceput,
dar mai avînd năravuri din trecut,
vindea — odată — la un magazin:
biban, plătică, știucă, somn și lin.
Era un om amabil și atent,
avea experiență și talent,
dar ceea ce îl caracteriza
și îi creiase-o faimă foarte mare
era iușeala lui amefitoare
cu care cîntărea și-mpacheta.
N-aveai răgaz să vezi cît cîntărește
un kilogram de știucă — bunăoară —
căci vînzătorul, cît ai zice „pește”,
îl și vîra clientului în plasă.
Numai cînd omul ajungea acasă,
se constata (în mod surprinzător,

dar fără nici un fel de greutate)
că kilogramul este mai... ușor
și cîntărește-abia... o jumătate.
...Cu toate că fusese reclamat,
el a continuat neîncetat
să vîndă tot cu lipsă la cîntar,
pînă-ntr-o zi, cînd... i s-a infundat.
Și vînzătorul nostru pișicher,
ajuns la tribunalul popular,
fu judecat și condamnat sever...

*

Ce este însă demn de relevat
e că și peștele-a contribuit
să fie cît mai aspru condamnat:
în loc să... „tacă” — dinsul... „a vorbit”.

MIRCEA CODRESCU

COSTACHE ÎN AJUN DE SCHEMĂ NOUĂ

— Am onoarea să vă salut, tovarășe director.

— Bună ziua, tovarășe Costache. Nu te supăra, dar parcă te-am mai rugat să nu folosești un asemenea salut. Nu e o crimă dar, dar e... cum să spun...

— Plin de respectul ce se cuvine persoanei dv., tovarășe director.

— Dar... în sfârșit... se pare că n-ai leac. Ia spune-mi, ce vești aduci de la Timișoara?

— Bune, tovarășe director. Se face!

— A venit și tovarășul Stănoiu?

— N-a venit. Știi dv., dumnealui... de... mai bătrîn...

— A pierdut trenul?

— Să piardă trenul tovarășul Stănoiu? Dv. nu-l cunoașteți pe tovarășul Stănoiu? Punctualitatea personificată! Nu că-i șeful meu, dar om ca el...

— Atunci?

— A rămas ca să viziteze o expoziție. O zi numai.

— Pentru o expoziție? Tovarășul Stănoiu?

— Vedeți dv... e o expoziție chiar în incinta fabricii la care am fost. Zicea tovarășul Stănoiu

că se prezintă exponate care ne-ar putea interesa.

— Aha! Mă miram eu ca tovarășul Stănoiu să-ntîrzie pentru...

— De ce vă mirați, tovarășe director? Tocmai dv., cu experiența dv.? Păi tovarășul Stănoiu are și el slăbiciunile sale. Știi... seara avea loc și un fel de recepție, că veniseră și străini, invitați la expoziție.

— Aha!

— Profit și eu de ocazie că sînt numai cu dv. ca să vă spun că tovarășul Stănoiu este un om și jumătate. Nu că-i șeful meu, că am auzit că umblă cu gîndul să se transfere, dar rar întîlnești om gentil ca el. Tot drumul numai de astea am auzit: „Ia o bere, tovarășe Costache“ — sau: „Mai ia o bucată de aici“... Și nu mă lăsa pînă nu luam, că avea de toate la el. Belșug, nu altceva, că te miri, de unde? Vorba aia... are o leafă, e îndestulătoare, dar cheltuiește de parcă ar avea trei lefuri.

— Om chibzuit.

— Chibzuit. Economia în persoană, CEC, nu altceva. Atîta slăbiciune are însă și el, o țuică... un aperitiv.

— Ei... o țuică, două...

— Și... știți cum e la bodegă, mai spune unul una, mai spune și tovarășul Stănoiu cite ceva despre dv.

— Vorbește despre mine la bodegă?

— Ei, dar n-o luați și dv. așa... motamo... tovarășe director. Tovarășul Stănoiu nu-i o farfara. Poate că — vorba aia — la o țuică mai scapă omul și cite o vorbă, dar nu-i ce gîndiți dv. Păi de ieri, de azi îl cunoașteți pe tovarășul Stănoiu?

— Sub aspectul ăsta nu-l cunoașteam. Il știam un om la locul lui.

— Păi și este. Nu face chefuri. Da-i place lui să te invite: „Ia, zice — nu te sfii! Plătesc eu“. Și plătește pînă la o centimă, nu e el omul care să se certe pentru cîtiva lei. Dacă vă spun că e larg. Cîteodată stai și te întrebi: de unde, frate?... Cînd a fost să ne ducem la „Casa cu trei fete“...

— Aha!

— Păi dacă vă spun că prea le luați și dv. motamo. Se juca la Timișoara. Zic: să luăm locuri mai modeste. Dar el de colo: „Nu se poate! Luăm fotoliul I“. Nu zic că risipește, aș păcătui să zic... dar are gesturi: un buchețel de flori solistei, o sticlută cu vinișor de soi șefului de orchestră...

— Tovarășul Stănoiu?

— Tovarășul Stănoiu, ce vă mirați? Păi, nu-l cunoașteți dv. cum îl cunosc eu. E doar șeful meu — vorba aia — să-mi trăiască deși acum, dacă umblă să se transfere...

— Ți-a spus-o el?

— Așa ceva nu se spune, tovarășe director. Dar eu ce pasc aici, că doar am școala dv. Pot să zic că ce știe el știu și eu... Dar dacă are slăbiciunile lui. Să vedeți... Alergam eu prin fabrică și cînd să-l caut îl găsesc dictînd unei dactilografe un referat. Știi, el cu gîndul numai cum să facă să iasă mai bine... Și numai ce-l aud:

— „Diseară ieri masa cu mine, domnișoara Ortansa?“

— Și a luat?

— Păi... știți ce putere de cîvingere are! — Iar pe mine m-a expedit înapoi acasă — că-l știți cît de constiințios e — să rezolv niște hirtii în restanță. Zice: „Fugi și rezolvă-le urgent“. Mi-a dat și cheia safeului.

— Ți-a dat dumitale cheia safeului?

— Păi ce, e pentru prima oară? Cui nu i-o dă el? La toți le-o dă. El i-a crescut pe toți, că dacă m-ar pune careva să-i țin locul, le știu ca apa... Parcă cine rezolvă hirtii-le? Eu și cu tovarășa Caliopei, că ne prinde uneori și miezul nopții aici. Păi cum ține tovarășul Stănoiu să fie hirtii rezolvate la zi, mai rar.

— Credeam că le rezolvă singur.

— Da' dovedește? Nu-l știți cît de meticulos e? Chiar pedant! Era odată la bodegă cu o bandă întregă și a adus aminte că n-a pus o semnătură pe o hirtie. Nu ziceți că i-a lăsat baltă pe toți și... glonț la birou... Ce-i al lui e al lui! Dacă vă spun că e odată om...

— Bine, tovarășe Costache... Cînd seosește, poate că discutăm împreună problemele ridicate.

— Vai de mine, tovarășe director, se poate să nu aveți încredere în ceea ce v-am spus? Mă jigniți...

— Da' de unde! Sînt însă surprins de cele spuse pentru că eu îl cunosc altfel pe tovarășul Stănoiu.

— Dacă-i așa, lăsați... Nu merită nici tovarășul Stănoiu propunerea asta, să-l confrunțați cu un subaltern.

— Dacă tot ce-ai spus dumnea-ta este adevărat, merită!

— Tot?

— Tot!

— Ei, dacă o luați și dv. așa... motamo, lăsați... Am onoarea...

S. M. RUSU

Apartment în blocul „E”

Trei lucruri mi-am dorit în viață: o nevastă înțelegătoare, niște sticleți și un apartament confortabil; nevastă am, sticleți am, iar apartament...

— Eftimițo, poimfine ne mutăm! Ii spun eu bucuroș. Ne-a repartizat un apartament superb în blocul E, unul din cele mai frumoase blocuri din centrul Buzăului.

Zicînd acestea o sărut de mai multe ori — moment emoționant ce se petrece în cazuri de excepțională stare sufletească — în timp ce ea nu mai prididește cu întrebările tehnice:

— E cu balcon? Ce culoare au pereții?

— Dragă, e indescrivibil! Dormitor, sufragerie, bucătărie, baie... ce mai, așa ceva nici Cleopatra n-a avut! Pregătește-te, că doar mine nu-i poimfine.

Femei operativă, nevastă-mea depășește norma și-n 24 de ore tot calabalicul e gata pentru transferul în blocul E.

A treia zi o găsesc cîntînd: „Cine mi-e drag, mă așteaptă!

— Cine te-așteaptă, dragă?

— Apartamentul!

— Nu te-așteaptă el, deocamdată o să mă aștepti tu!

— Păi... spuneai că-i finisat!

— Toate apartamentele sînt finisate, da' acum trebuie să străpungă pereții pentru a face legăturile la bucătărie...

Nevastă-mea îmi pune mîna la frunte.

— Ia mai repetă! zice ea.

— Repet: trebuie străpuși pereții pentru montarea diblurilor de fixare a consolelor... nu-țeleg nici eu exact cum vine asta, da' probabil o fi vreo inovație pentru blocurile din Buzău: întîi finisezi și pe urmă spargi pereții... ce crezi?

— Ai grijă de sticleți!...

Peste cîteva zile îi spun:

— Fii pregătită, că poimfine...

— Iar? zice ea, c-un zîmbet reconșionat.

— Acu-i lucru serios! Le-am văzut cu ochii mei: toate apartamentele sînt complet finisate, parchetul tras la rîndea...

„Poimfine“ o găsesc din nou cîntînd. De data aceasta fredona

cu voioșie: „Barca pe valuri saltă ușor...“

— Sînt fericită, zice, și cînt „Valurile Dunării“.

— Poți să cînti, că acum se potrivește — mai ales asta cu valurile...

— Aoleu! face ea cuprinsă de o presimțire întunecată. Te pomenesci că iar au spart?

— Nu, acum au inundat!

— Păi... ziceai că-s complet finisate!

— Da, sînt complet finisate, dar și complet inundate! Și nu unu, patru!

— Patru! exclamă ea, mai împietrită ca o stîncă veritabilă.

— Ce să-i faci, dragă, zic, am avut ghinion! Dacă aveam noroc să ne repartizeze în oricare din blocurile alăturate, eram astăzi mutați, că alea sînt finisate definitiv, nu-s finisate aproximativ ca al nostru!

În sfârșit, după mai multe zile intru în casă ca un bolid:

— Eftimițo, am învins! Apa a fost scoasă din apartamente, parchetele au fost schimbate, camerele finisate din nou... Ți explic eu mai tîrziu... hai să-n-cîrcăm mai repede, pînă nu leșin

aici ca soldatul ăla, de la Maraton care a alergat pînă a murit.

Mai tîrziu i-am explicat:

— Și cînd te gîndești că toate astea se datoresc maestrului de instalații Novîțki Lucian, care nu a supravegheat lucrările de instalații. Așa se face că, uitînd să se instaleze niște robinete, atunci cînd s-a făcut proba instalațiilor de apă s-au inundat cele patru apartamente, că a trebuit să se schimbe parchetul, să se spargă pereții pentru legăturile la bucătărie... Dar în sfârșit! Bine că ne-am mutat! Și acum ia spune-mi, aragazul merge bine?

— Da!

— I-al făcut... proba?

— Făcut! E în regulă!

— Vezi? Asta-i un semn că aragazul nu-i lucrat de maestrul Novîțki!! Cu ce i-ai făcut proba aragazului?

— Cu un cozonac la cuptor!

Și după ce am făcut și eu proba cozonacului, am adormit liniștit și am visat că maestrul Novîțki își face autocritica.

VALERIU FILIMON

URZICO,

La dispensarul din Bolintinul din Vale asistența sanitară este asigurată de cîtăva vreme de doctorul Sturza Teodor.

Intr-o zi, pacienții care veniseră la dispensar au fost foarte surprinși că doctorul lipsește. — „O fi bolnav — a spus unul. Eu zic să-l așteptăm, că poate-i ceva... trecător“.

Cum însă doctorul continua să nu se arate, cetățenii respectivi au plecat spre casele lor. Pe drum, trecînd prin fața restaurantului, pacienții neconsultați au zărit la o masă, în plin program de consultație, pe doctorul dispensarului, ciocnind radios paharul cu un comesean.

Și ca să nu se mai întîmple astfel de cazuri, te rog lămurește pe doctorul din Bolintin că el trebuie mai întîi să examineze bolnavii și pe urmă lista de băuturi. Vorba ceea: în ordinea urgenței...

Tudose D.
Bolintinul din Deal
Reg. București

URZICUȚO,

La magazinul alimentar nr. 1 al cooperativei prășenești din Rupea s-a adus, mai de mult o mașină pentru marcat bonuri. Curînd însă după acest eveniment, mașina s-a defectat și a fost dată la reparat. Revenind în magazin, n-a reușit totuși să facă față cerințelor decît vreo două zile, la sfîrșitul cărora, după cîteva enigmatice zgomote lăuntrice, s-a blocat. Cu toate acestea, nimeni din conducerea cooperativei nu s-a gîndit s-o trimită din nou la reparat, ceea ce a făcut ca această mașină pentru marcat bonuri să devină o mașină pentru păstrat praful... care a acoperit-o.

Unii salariați ai Alimentarei nr. 1 susțin că tare a mai fost crudă soarta cu mașina pentru marcat. Eu am remarcat însă că nu soarta a fost crudă, ci cooperativă!

Ene N.
Rupea, reg. Brașov

DRAGĂ URZICO,

În stația C.F.R. Arad funcționează o cantină ale cărei preparate sînt destinate personalului acestei gări. Cît privește bucatele, toată lumea e mulțumită, ele fiind gustoase și rumene și pe o parte și pe alta.

Singurul lucru care-i nemulțumește pe acei care iau masa la această cantină sînt cuțitele și furculițele în număr insuficient.

Datorită situației existente, furculița este deseori folosită drept cuțit, iar cuțitul drept furculiță.

Pe cînd la cantina stației C.F.R. Arad, pe lîngă cele trei feluri de mîncare și două feluri de tacmuri?

N. Ion — Arad

URZICO DRAGĂ,

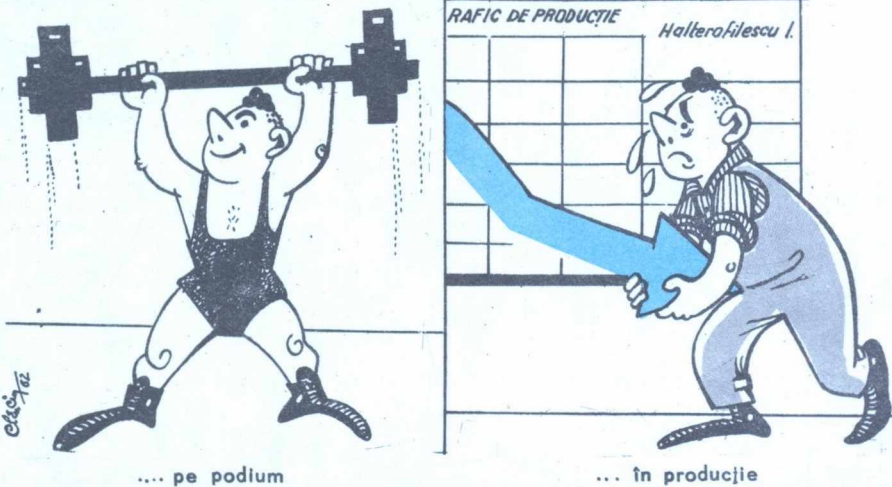
Abonații întreprinderii regionale de electricitate Ploiești au de a face, în mod frecvent, cu Grigorescu Gheorghe, unul dintre salariații respectivelor regionale de electricitate, pe care dacă îl întrebă ceva, acesta îi fulgeră cu privirea, iar dacă insistă, îi... curentează cu cîteva vorbe că pur și simplu uită omul de ce a venit.

Așa a pățit și Jurcoveanu Cezar din str. Eminescu 22, la care Grigorescu Gh. a țipat pînă ce s-a roșit de parcă era un reșou pus în priză.

Știam că în general e periculos să te apropii de o sursă de electricitate. Nu știam însă că există riscuri și cînd te apropii de Grigorescu de la regionala de electricitate...

Ciretoiu M.
Ploiești

Unii sportivi nu dau atenție cuvenită producției

Desen de AL. CLENCIU

CINE NU ȘTIE... AFLĂ

(Rubrică din care puteți afla cîteva aspecte pe care, cine știe, poate nu le știți)

Radio-Moinești

În centrul orașului Moinești se află o secție de reparații radio a cooperativei „Arta meșteșugarilor“. Aici vin toți acei care au necazuri pe bază de lampă arsă sau pe bază de ochi magic defect.

Nu de mult s-a prezentat la tovarășul

Lovin, șeful acestei secții, cetățeanul Chirilă Alexandru, purtînd în brațe un aparat de radio. Posesorul a cerut să i se revizuiască radioul, intruct, din motive necunoscute, dar tehnice, amușise pe toate lungimile de undă. În loc ca tovarășul Lovin să treacă la fapte, a trecut la sfaturi, recomandînd restituirea aparatului de radio O.C.L.-ului de unde fusese cumpărat. Și atunci omul a luat din nou radioul în brațe și a pornit-o înspre O.C.L., unde cum a trecut pragul i s-a spus (după cum era de așteptat) că defecțiunea trebuie remediată de tovarășul Lovin. Revenind la secția de reparații radio, purtătorul aparatului a fost iarăși îndrumat către O.C.L., care O.C.L. l-a trimis înapoi la tovarășul Lovin care la rîndul lui l-a mai trimis o dată la O.C.L. care...

Pînă la urmă însă cele întîmplate și-au găsit totuși pe deplin explicația. Tovarășul Lovin omisese că radioul respectiv trebuia reparat și nu plimbat...

Stația „Stal, așteaptă“

Pe ruta Petroșani-Petrila și Petroșani-Lonea circulă (deși nu acesta este termenul potrivit) cîteva autobuze ale întreprinderii de gospodărie orașenească Petroșani. Aceste autovehicule, în loc să constituie un mijloc rapid de transport, constituie un mijloc fulgerător de enervare, deoarece apar în stații cu foarte mari întîrzieri și din această cauză deseori nu mai găsește aici pe nimeni. Că doar n-o să stea călătorii locului.

După ce își fac „stagiul“ în stație, aceștia pleacă pe jos, sosind la destinație oboșiți, dar, oricum, înaintea autobuzului.

Întrebînd cîțiva localnici cum e posibil că cei din conducerea I.G.O.-ului Petroșani n-au ajuns încă să asigure buna circulație a mașinilor, ni s-a răspuns spontan: „Li s-a defectat... direcția!“

Plecat fără adresă

Organizația comercială mixtă din Pașcani posedă un depozit de materiale în care se găsesc pungi, hîrtie de ambalaj, precum și numeroase alte mărunțișuri necesare magazinelor de desfacere. Magazinul acestui depozit, Aniculăesii Vasile,

este tare greu de găsit, dar nu datorită aglomerației de materiale din depozit, ci lipsei dumealui din depozit. Ba e plecat în oraș după treburi personale, ba e aplecat peste o cană cu vin într-un restaurant. În acest fel, gestionarii unităților comerciale

care au nevoie de pungi sau hîrtie de ambalaj pierd ore prețioase pînă îl găsesc pe Aniculăesii, care nici măcar nu lasă în ușă un bilet din al cărui cuprins solicitatorii să fie lămuriți pe deplin. Să scrie: „Sînt reținut... la masă“, sau „Vin imediat... ce pot“, sau „Așteptați-mă, că doar nu-i prima oară“.

Probabil însă că Aniculăesii este victima unei confuzii. Lucrînd în cadrul unei întreprinderi mixte, o fi crezînd că poate să facă treabă... jumătate în favoarea lui, jumătate în favoarea întreprinderii...

DAN MANOLESCU

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariatul 15.38.56;

Secția scrisorilor 14.60.34;

Secretariatul de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„GARA SĂLĂȘII“ BUCUREȘTI

ADENAUER: – Dă-mi gura ta!